

Бранка

Яків Щоголів

Йде ловець, виносе сітку;
До землі його рука
Нахили тернову вітку
І ладнає сторожка.

Стала б їсти, так глибокий
Сніг сугорбками замів
Й очерету ствіл високий
І бадилля реп'яхів.

Я на гілці колихаюсь,
Зневажаючи біду,
І співаю: "Ой піймаюсь!
Ой нізащо пропаду!"

Він принадою обмане,
Що посипав по сучку!
А під сітку мане, мане
Купка сизого мачку!

Я не втерпіла, скакнула,
Зачепила сторожка,
Та й піймалась!.. Обманула
Пташку вражая рука!

Зняв ловець зверх мене сітку,
Думав: визволю з біди,—
Поготую пташці клітку
Та й пущу її туди.

І, пустивши, він щоранку
Повно їжі насипав,
Лив і воду; тільки бранку
На слободу не пускав.

Сіла я в кутку на жердці,
Крізь дротиночки гляжу

І тугу в маленькім серці
Стережу та й стережу.

В клітці все мені огидло;
Я згадала, як жила
По садкам; мовчать обридло
Й я цвірінькати почала.

Перш цвірінькати; потім стала
Розважати свою нудьгу
Й гучно пісню заспівала
На утіху ворогу.

З того часу, як згадаю
Рідне кубло у садку,
Я співати починаю
Пісню болісну й тяжку.

Я співаю, як попала
У хороми на вікно,
Як я волю проміняла
На мачинкове зерно.

Сторож слухає і дума
Вчути радощі мої;
А в тій пісні галас сума,
Галас муки однії!